

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201081856/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

„Men er du dér, David, min elskede Ven!“

„Tja-a, her er jeg!“ svarede David, og han plumpede som en lille sort Bold ned paa min Haand.

Den Aften fik vi Lov af Røde Hanne til at spise Pandekager inde i Køkkenet, af samme Tallerken. Hun badede ellers David — „den lede, sorte Satan!“

Fra nu af fulgte David mig næsten daglig til Skole. Sad paa min Skulder en Stund, lettede saa, tog sig et Sving ind over Markerne, kom tilbage, fik Frokost. Ved Skoleporten tog vi Afsked. David blev berømt i det hele Amt, og jeg var stolt over at eje ham. Jeg havde Tilbud paa ham lige op til 3 Mark. Men at sælge ham, faldt mig aldrig ind.

Dette var Davids skyldfri Ungdom.

Men saa en Dag begyndte han at ødelægge Gaardens Tage: han fandt det morsomt at hale Halmen ud. Og desuden fløj han ind i Spisestuen og stjal Sølvstøjet, navnlig Spiseskeerne syntes han om. Og saa fik jeg Ordre til at stænge ham inde.

Jeg syntes, det var Synd, at han skulde sidde nede i Havehuset, og min Søster gav mig da det Raad, at laane Kaptajn Storms Papegøjebur, hvis Beboer nu for Alvor var „gaaet over paa en anden Pind“. Jeg fik Buret, og David blev puttet derind.

Men han blev i samme Nu sindssyg, skreg og raabte som en rasende. Jeg stak de lækreste Kødbidder ind til ham, han vilde ikke æde. Saa lukkede jeg ham ud igen. David var henrykt, stjal øjeblikkelig en Sukkertang og genoptog straks sin gamle Sport med Halmen.

Og nu lød min Faders Ordre: „Du maa faa David ind, ellers skyder jeg ham!“

Men det var umuligt, han var bleven fuldstændig vild. Jeg kunde faa lokket ham til mig paa en halv Alens Afstand, men naar jeg rakte Haanden ud for at tage ham, sagde han: „Ho ho ho!“ helt nede i Halsen — og var væk.

Saa blev han skudt. Han sad og pyntede sig nok saa fornøjet paa Kanten af en Vognfjæl. Skudet faldt, og David forsvandt, og da jeg kom derhen, laa han død paa Vognbunden.

Da var der En, der sagde med fornøjet Røst: „Nu skal han begraves!“ og jeg glemte Sorgen og fik travlt. David blev lagt i en Cigarkasse, der var polstret med Hø, og dækket af